

— Окачи ми лукова глава да не урочасамъ! изсмѣ се офицеринѣтъ. — Мамо, гладенъ съмъ!

— Яжъ, яжъ... вечеряй! закъснѣ ти.

Подпоручикѣтъ разтвори очудено ржцетѣ си предъ несжществующата вечеря.

— Какво да ямъ тука? „Благослови попе, — гѣмно безъ снопе!“

— Майката си плесна ржцетѣ въ отчаяние.

— Ами сега? Нищо постно не е останало! Нищо, нищо. Това е: нѣмаме!

— Дай тогава блажно! Донесъ печеното прасе. Тя го изгледа въ ужасъ.

-- Фармасонинѣ ли си, срещу Коледа да блажишъ? И азъ да взема този грѣхъ на себе си?!

Кога е тѣй, ще легна гладенъ, но сухъ хлѣбъ нѣма да ямъ. Нека се знае, че на връхъ бѣдни вечеръ майка ми ме е повикала у дома, за да ме умори отъ гладъ! — изшегува се Боримиръ.

— Мамо — обади се Стоянъ — ти днесъ прати госбица и винце, блажнинка, на нѣколко сиромаскини, за да отговѣятъ утре на Коледа... За това милосърдие Богъ ще ти прости и сегашното... Дай прасето!

— Мамо! Твоео желание се изпълни вече: сабленосецѣтъ твой е тука! Не помрачавай бѣдния вечеръ, ами дай прасето, че е хранено на млѣко, а пъкъ азъ нѣмамъ мезе за виното, шегуваше се Драгой, като държеше чашата.

Старата се чуди и мае.

— Я вижъ! какви ме сж награкали! Дай, Доне, дай прасето! — извика тя решително.

Слугинята донесе на тава опеченото, свито на търкало прасе, зачервенѣло и лѣскаво, като позла-